

Verkeerde afslag

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

<i>Het geheugenspel</i>	In de Frieda Klein-reeks:
<i>Het veilige huis</i>	<i>Blauwe maandag</i>
<i>Bezeten van mij</i>	<i>Dinsdag is voorbij</i>
<i>Onderhuids</i>	<i>Wachten op woensdag</i>
<i>De rode kamer</i>	<i>Donderdagskinderen</i>
<i>De bewoonde wereld</i>	<i>Denken aan vrijdag</i>
<i>Verlies</i>	<i>Als het zaterdag wordt</i>
<i>De mensen die weggingen</i>	<i>Zondagochtend breekt aan</i>
<i>De verborgen glimlach</i>	<i>De dag van de doden</i>
<i>Vang me als ik val</i>	
<i>Verloren</i>	In de Maud O'Connor-reeks:
<i>Tot het voorbij is</i>	<i>Heeft iemand Charlotte</i>
<i>Wat te doen als iemand sterft</i>	<i>Salter gezien?</i>
<i>Medeplichtig</i>	<i>Stemmen in het duister</i>
<i>Huis vol leugens</i>	<i>Tyler Green komt nooit meer vrij</i>
<i>In hechtenis</i>	
<i>Wie niet horen wil</i>	
<i>De gunst</i>	

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nicci French

Verkeerde afslag

Vertaald uit het Engels
door Bart Gravendaal en
Karina van Santen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7018 2 (paperback)

ISBN 978 90 263 7312 1 (gebonden)

ISBN 978 90 263 7019 9 (e-book)

© 2026 Nicci French

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Bart Gravendaal en Karina van Santen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *What She Left Behind*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Shutterstock/Adobe Firefly en Buro Blikgoed

Foto auteur © Johnny Ring Photography

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL EEN

Woensdag 23 oktober

1

Hij begon te hoesten. Hij probeerde iets te zeggen, maar het hoesten hield niet op en werd steeds erger tot het hem volledig in beslag nam. Hij stapte uit bed en liep door de kamer, nog steeds hevig hoestend en naar adem snakkend, zijn gezicht donker aangelopen van de inspanning.

De vrouw in het bed draaide zich van hem af. Ze wilde zijn naakte lichaam niet zien.

Hij had zijn kleren een uur daarvoor op een stoel gegooid. Nu grabbelde hij in de stapel en haalde een blauwe inhalator uit een broekzak. Hij zette zijn lippen om het mondstuk en ademde diep en langzaam in.

‘Je zou er een keer mee naar de dokter moeten,’ zei ze, nog steeds zonder naar hem te kijken.

Hij liet zijn arm langs zijn lichaam vallen, draaide zich om en keek naar haar. Ze had de deken tot aan haar kin opgetrokken. Haar donkere haar lag als een waaier over het kussen. Haar bijna zwarte ogen ontmoetten even de zijne en keken toen weg. Hij zag haar slikken. Hij wist dat ze bang was en dat ze al bang was sinds ze het huis was binnengekomen. Hij legde de inhalator weg en ging op het bed zitten, zijn hand op haar heup.

‘Ik ben bij de dokter geweest. Daarom heb ik mijn inhalator bij me. Het gebeurt als ik gestrest ben. Mijn borstkas trekt samen en

ik begin te hoesten. Ik kan niet goed ademen en het voelt of ik verdrink.’

‘Wat vreselijk,’ zei ze, roerloos onder het gewicht van zijn hand. ‘Ik heb je nog nooit zo gezien.’

Hij streelde langzaam en bedachtzaam haar heup. ‘Weet je wat ik denk?’

‘Wat?’

‘Ik denk aan wat je niet hebt gezegd.’

‘Hoe bedoel je? Wat heb ik niet gezegd?’

‘Je vroeg naar mijn gehoest. Ik zei dat ik moest hoesten als ik gestrest was en toen zei je niets. Je vroeg niet waarom ik gestrest was.’

Ze worstelde zich overeind met het laken om zich heen. Nu lag zijn hand stevig op haar dij gedrukt en hield haar tegen. Ze voelde zijn warmte door het dekbed heen. Ze probeerde haar stem rustig te laten klinken.

‘En?’ zei hij.

‘Waarom ben je gestrest?’

‘Weet je dat niet?’

‘Nee. Ik bedoel...’ Ze stamelde nog wat en stopte toen. Het was stil in de kamer en de stilte voelde zwaar, beklemmend, alleen onderbroken door zijn ademhaling, die nog steeds moeizaam was, alsof hij door een dikke laag modder omhooggeperst werd. Hij keek haar aan met een frons op zijn voorhoofd. Haar huid tintelde en ze wilde huilen, hem slaan, de kamer uit rennen. Maar eerst moest ze het hem vertellen. Dat kon niet zolang ze nog naakt in bed lag terwijl hij over haar heen gebogen zat. ‘Ik moet zo weg, ik moet thuis zijn voor de kinderen.’

Om hun avondeten te koken, te horen hoe hun dag was geweest, hun bad te laten vollopen, ze een verhaaltje voor te lezen, haar gezicht tegen hun zoet ruikende huid te drukken, hun bedlampjes uit te doen. Hoe was het mogelijk dat ze hier was, bij een man die ze nu verafschuwde, terwijl haar kleintjes thuis op haar wachtten? Hoe

had ze dit kunnen laten gebeuren? De monsterlijke onwerkelijkheid van dit alles kwam bij haar naar boven als een donkere vloedgolf waarin ze zou kunnen verdrinken.

Ze stapte aan de andere kant uit het bed en begon op de vloer te graaien, zelfs onder het bed, om haar kleren bij elkaar te zoeken. Hij bedekte zich niet, maar zat met zijn armen over elkaar toe te kijken terwijl ze zich aankleedde. Gespierde armen, zijn dijen gespreid, een wat slappe buik, een streepje haar vanaf zijn navel. Ze wilde niet dat hij keek. Ze draaide zich om en trok met haar rug naar hem toe haar slipje aan, alsof ze zich schaamde. Ze schaamde zich, maar ze was vooral bang. Flitsen van angst gingen door haar heen, als stroomstootjes.

Langzaam en zorgvuldig knoopte ze haar blouse dicht. Haar vingers waren onhandig. Nu was zij aangekleed en hij naakt, maar op een perverse manier leek dat hem nog machtiger te maken.

Hij glimlachte naar haar. 'Ik heb je nog niet verteld waarom ik gestrest ben.'

'Waarom dan?' Het was bijna een fluistering.

'Ik ben gestrest, schatje, omdat ik weet dat er iets mis is. Daarom.'

'Iets mis?'

'Er is iets veranderd tussen ons. Het was alsof je een rol speelde.'

'Ik vond het heel fijn.' Haar stem klonk iel en schor.

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Je lag te wachten tot het voorbij was. Waarom? Wat is er gebeurd?'

Dit is het moment, zei ze tegen zichzelf. Maar ze moest het wel op de juiste manier doen. Hij mocht niet weten wat ze over hem wist, wat ze had ontdekt, en hij mocht zich niet vernederd voelen. Ze had het zo vaak gerepeteerd als ze 's nachts wakker lag, haar voorhoofd nat van het zweet, op zoek naar de juiste woorden, de juiste toon. Hij moest denken dat het zijn idee was, of op zijn minst zijn keuze. Hij moest geloven dat hij nog steeds de controle had. Ze ademde diep en beverig in, maar voordat ze de woorden hardop

kon uitspreken, ze werkelijkheid kon maken, was hij alweer aan het woord.

‘Je kunt het vrijdag goedmaken.’

‘Sorry. Vrijdag kan ik niet.’

‘Echt niet?’ Hij fronste, teatraal verbaasd. ‘Dat is de dag waarop Oliver Daisy en Harry altijd naar hun grootouders brengt en jij ’s middags altijd thuis werkt. Dus natuurlijk kun je.’

Bij het horen van de namen van haar kinderen werd ze plotseling boos. Het voelde als smeulende kooltjes waar knetterend de vlam in sloeg. Maar ze wist dat die woede gevaarlijk was. Ze zou iets onverstandigs kunnen zeggen.

‘Ik moet je wat vertellen,’ zei ze. Haar woorden voelden als een vreemde taal die ze niet zo goed sprak. ‘Ik weet dat je het zult begrijpen, en ik weet dat je zult begrijpen dat het me veel verdriet doet.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar. Hij glimlachte bijna naar haar.

‘Het is geweldig geweest,’ zei ze. De woorden die ze had geoefend klonken schrill en goedkoop. ‘Jij bent geweldig geweest.’

‘Maar.’

‘Maar ik ben getrouwd, ik heb kinderen. Ik kan hier niet mee doorgaan.’

‘Dus vandaag was gewoon een wip uit medelijden?’

Ze dwong zichzelf naar hem toe te lopen en een hand op zijn blote schouder te leggen. De walging kronkelde door haar heen. Ze probeerde niet naar zijn lichaam te kijken, zijn zweet te ruiken. ‘Natuurlijk niet.’ Zeg het gewoon, zei ze tegen zichzelf. Alsof je het echt meent. ‘Ik ben bang dat ik verliefd op je ga worden,’ zei ze. Haar stem brak. ‘En daarom moeten we ermee stoppen.’

Hij keek haar aan, maar zei niets. Hij glimlachte nog steeds een beetje.

‘Dus bedankt.’ Ze haalde haar hand van zijn schouder. ‘Voor alles.’

‘Bedankt en tot ziens, en op naar Oliver, Daisy en Harry. Zo simpel is het.’

De woede in haar binnenste laaide weer op. Ze voelde hem borrelen onder de klamme angst. 'Je had vast ook geen probleem met afscheid nemen van de andere vrouwen die je hier mee naartoe hebt genomen.'

Al toen de woorden uit haar mond rolden, wist ze dat ze een fout had gemaakt. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Ze voelde zich ontmaskerd. De lucht leek om haar heen te stollen. Ze hoorde het kloppen van haar hart, haar schorre ademhaling en de regen die buiten van de bladeren druppelde.

'Andere vrouwen?'

Ze nam net iets te lang de tijd om te antwoorden. Haar ogen waren opengesperd door – wat was het? Angst? Paniek? Als een kind dat ergens op betrappt wordt. 'Dat had ik niet moeten zeggen. Ik meende het niet.'

'Ben je aan het spioneren geweest? Aan het rondsnuffelen?'

'Nee.'

'Welke andere vrouwen?'

'Het was een stomme opmerking van me.'

'Kijk me aan.'

Ze keek langzaam op.

'Wat weet je?'

'Niets.'

Te veel. Net als bij het kasteel van Blauwbaard had ze de sleutel omgedraaid en de deur opengeduwd.

'Je kunt altijd naar de politie gaan als je je zorgen maakt.'

Haar lach klonk hoog en dwaas. 'Dat is gewoon idioot.'

'Je hebt toch niemand over ons verteld?'

'Natuurlijk niet.'

Hij stond op, ging met zijn hand door haar verwarde haar en trok haar hoofd naar achteren. Hij kuste haar één keer, hard, op de lippen, en liet haar toen los. 'Je hebt gelijk,' zei hij. 'We wisten dat het niet kon blijven duren.'

Er ging een golf van opluchting door haar heen. 'Ja,' zei ze. 'Bedankt voor je begrip.'

Hij streelde haar haar, alsof ze een klein kind was. ‘We hebben het leuk gehad, en nu is het voorbij.’

Hij hoorde de voordeur open- en dichtgaan, heel zacht, ook al was er niemand die het zou kunnen horen. Hij stond doodstil te wachten tot ze haar auto startte en wegreed. Hij dacht goed na. Hij haalde diep adem en hij kreeg weer lucht. De stress die hij had gevoeld was verdwenen en had plaatsgemaakt voor een gevoel van absolute helderheid.

Hij keek op zijn horloge. Hij kleepte zich op zijn gemak aan.

Een van de stoelen die in een hoek stonden was verplaatst. Hij schoof hem terug. Hij sloeg het dekbed terug en zag de vochtplekken op het laken. Hij moest erom glimlachen. Vanaf het moment dat ze aankwam, was hij zich bewust geweest van een nieuwe terughoudendheid. Op een bepaalde manier had hij haar gedwongen, maar op een andere manier had zij zichzelf gedwongen. En ze was een slechte actrice. Dat wist ze, en hij wist dat zij het wist. Dus hij kon maar één ding doen.

Hij knoopte het dekbedovertrek los en trok het dekbed eruit. Toen rukte hij het laken van het matras. Uit het gootsteenkastje in de keuken pakte hij een rol vuilniszakken. Hij scheurde er een af en nam hem mee naar de slaapkamer, waar hij het laken, het dekbedovertrek en de kussenslopen erin propte. De eerste keer dat hij in het huis was, had hij reservebeddengoed in een kast in de gang gevonden. Nu haalde hij een grijs dekbedovertrek met bijpassende slopen en een wit laken tevoorschijn. Gehaast trok hij het laken over het matras, stopte het dekbed in het overtrek, legde het op het bed en schudde het op. Hij knoopte de onderkant dicht, streek de kreukels glad en legde ten slotte de kussens in de schone slopen op hun plaats, terwijl hij nadacht over wat hem te doen stond.

Hij aarzelde nog even voordat hij vertrok. Hij wist dat hij geen domme fouten mocht maken. Er waren geen tandenborstels, er was geen extra ondergoed. Nog iets anders? Het was net zoals wanneer

je een hotelkamer verlaat. Geen vergeten sok onder het bed? Geen oplader in het stopcontact? Hij controleerde alles systematisch. In een hoek stond een nep-antieke prullenbak, waarin nog een verfrommeld papieren zakdoekje lag. Hij pakte het, hield het tussen zijn vingers, ging ermee naar de badkamer en spoelde het door het toilet.

Plotseling bedacht hij dat ze de voordeursleutel nog had. Hij haalde zijn schouders op. Dat kwam later wel.

Voordat hij de slaapkamer uit liep, bleef hij even staan. De kamer rook nog naar parfum en zweet, met een ondertoon van seks. Dat zou hij onthouden. Wat er ook zou gebeuren, dat kon ze hem niet afnemen.

2

Ze reed achteruit de oprit af, langs het bord met ТЕ КОOP, de smalle straat in en vervolgens een bredere weg op. Toen pas stopte ze in een parkeerhaven. Ze liet haar hoofd op het stuur rusten en ademde een paar keer diep en sidderend in, totdat de angst weg zou ebben. Ten slotte ging ze rechtop zitten en deed ze de binnenverlichting aan, zodat ze haar gezicht in de spiegel kon bekijken. Ze haalde een haarborsteltje uit haar tas en maakte haar haar in orde, bond het in een losse knot en streek met haar vingers over haar gezicht alsof ze daarmee de zorgelijke rimpels en de kleine tic die in haar mondhoek was verschenen kon wegstrijken. Ze deed parfum achter haar oren, hoewel ze het gevoel had dat ze nog steeds naar hem rook. Ze voelde zich vergiftigd.

Ze opende het handschoenenkastje, haalde haar telefoon tevoorschijn en zette hem aan. Haar hart bonsde terwijl ze wachtte tot de telefoon was opgestart en de sms'jes, de whatsappjes en mailtjes verschenen. Stel dat er een bericht van school was? Of een noodgeval? Of iets onbelangrijks dat ze was vergeten, maar dat haar zou verraden?

Ze scrolde snel door de berichten. De meeste waren onbelangrijk. Er waren wat dagelijkse werkdingetjes. Een paar berichten van vrienden. Ze moest ze allemaal checken om er zeker van te zijn dat ze geen onmiddellijk antwoord verwachtten. Het was allemaal in

orde. Ze had meteen een bericht van Oliver gezien maar dat had ze tot het laatst bewaard, omdat ze bij het zien van zijn naam al paniekerig werd.

Zoals altijd klonk er een stemmetje in haar hoofd: en schuldig? Voel je je niet schuldig?

Ja, was het antwoord. Natuurlijk voelde ze zich schuldig. Schuldig, en ook verbijsterd over hoe onwerkelijk het allemaal was. Wat was begonnen als een ontsnapping aan zichzelf, een worsteling naar het licht, was geëindigd in deze put van zelfhaat en angst.

Ze keek naar het bericht van Oliver – *Wat wil je eten?* – en voelde een golf van opluchting. Ze was ermee weggekomen. Misschien was ze er voorgoed mee weggekomen en zou haar enige straf zijn wat ze van zichzelf vond. Want het zou niet nog een keer gebeuren. Nooit meer. Niemand zou het weten en beetje bij beetje zou het weg-ebben, totdat het op een dag zou voelen als iets wat een vreemde was overkomen.

Ze startte de motor weer. Het was nog middag, maar al bijna donker. Ze kon nog net de zachte gloed van de herfstbomen langs de weg onderscheiden. Ze zou naar huis gaan, terugkeren in haar leven alsof ze er nooit uit weg was geweest, de onschuldige, huishoudelijke taken koesteren waardoor ze zich gevangen had gevoeld, ze zou zich voorzichtig door haar dagen bewegen en de tijd de rest laten doen.

Aan de rand van het dorp verliet ze de hoofdweg en nam een weggetje dat de rivier de Ware overstak. Nu lag de donkere massa van Barrow Wood aan haar rechterkant. Ze nam het smalle pad dat naar haar huis leidde en toen ze de bocht omging, zag ze dat overal licht brandde, zowel boven als beneden. Het zag er uitnodigend en op een vreemde manier feestelijk uit. Met een knerpend geluid van grind kwam ze tot stilstand.

Achter het rolgordijn in de keuken bewoog een gestalte. Ze haalde diep adem, rechtte haar rug en stapte uit. Ze probeerde wat ze net

had gedaan van zich af te schudden. Ze had dit huis tot een thuis gemaakt en het door moeilijke tijden gesleept: het draaide om haar. Haar ogen vulden zich met tranen. Ze voelde zich hopeloos kwetsbaar en verlangde ernaar om verwelkomd en getroost te worden. Maar hoe kon ze troost verwachten van degene die ze had verraden?

De deur zwaaide open en in een rechthoek van geel licht stond Oliver het donker in te turen.

‘Amy,’ zei hij, ‘Ik begon me al zorgen te maken.’

Hij sloeg zijn armen om haar heen en ze leunde even met gesloten ogen tegen hem aan. Hij was zoveel langer dan zij, slank en hoe-kig, en hij rook vertrouwd: kampvuren, koffie, de aftershave die hij zolang ze hem kende al gebruikte.

‘Ik had moeten bellen om te zeggen dat ik later zou zijn. Had nog wat dingetjes te doen,’ voegde ze eraan toe, en ze onderdrukte de aandrang om een specifiek excuus te verzinnen.

‘Het voelt of het later is, nu de klok is teruggezet.’

‘Zo vroeg donker al,’ beaamde ze, en ze gingen naar binnen.

Daisy zat in de woonkamer op de bank naar *The Owl House* te kijken, zoals meestal als ze ’s middags thuis was. Haar sterke benen staken recht vooruit, en haar korte blonde vlecht wipte naar achteren. Op haar sproetige gezicht had ze een uitdrukking van diepe interesse en concentratie.

‘Hallo, poppetje,’ zei Amy, en ze trok haar jas uit voordat ze hurkend haar armen om haar dochter heen sloeg.

Daisy wurmde zich los. ‘Ik moet dit stukje zien.’

‘Was het leuk op school?’

Ze mompelde iets.

‘Vertel me één dingetje.’

‘Ik heb Max geslagen.’

‘Waarom?’

‘Omdat hij Harry had geslagen.’

‘O!’ Ze draaide zich naar Oliver. ‘Waar is Harry?’

‘In de keuken. Hij helpt me met koken.’

Amy gaf Daisy een kus op haar kruin en liep toen terug door de hal naar de keuken achter in het huis. Harry zat in kleermakerszit op de tegelvloer met een kom tussen zijn knieën en klutste dromerig wat eieren met een vork. Er ging een steek door Amy heen toen ze hem zag: hij was klein voor een vierjarige, mager zoals zijn vader, met donker haar dat hij nooit wilde laten knippen en bezorgde donkere ogen.

‘Mama,’ zei hij, en zijn gezichtje lichtte op.

‘Hallo, lieve schat.’ Ze stak haar armen uit. Hij krabbelde over-eind en ze omhelsde hem. Hij vond het nog steeds heerlijk om geknuffeld te worden en ze trok hem dicht tegen zich aan, kustte hem op zijn kruin en hield hem toen van zich af. ‘Waar is je bril?’

‘Stuk.’

‘Misschien kan ik hem maken.’

Hij schudde droevig zijn hoofd.

‘Ach, we hebben nog een reservebril. Heeft iemand hem stukgemaakt?’ Hij liet zijn hoofd hangen en beet op zijn onderlip. ‘Je mag het best vertellen.’ Ze wachtte even. ‘Was het Max?’

‘Ik heb gezegd dat ze het niet mocht vertellen.’

‘Daisy? Die heeft het niet verteld. Wat zijn papa en jij aan het maken?’

‘Omelet.’

Oliver kwam de keuken binnen. ‘Met champignons en kaas,’ zei hij. ‘Harry gaat hem maken en ik ga hem helpen, hè, Harry?’

Amy zag dat hij zich had geschoren en zijn haar had gewassen. Zijn groene trui was een van zijn mooiste truien. Hij had niet die paarse wallen onder zijn ogen. Het moest een van zijn goede dagen zijn. Ze raakte zijn arm aan en hij glimlachte half naar haar. Hij had een leuk gezicht, vond ze: melancholiek, ironisch, vriendelijk en humoristisch. Haar hart trok samen van tederheid en pijn.

‘Wij eten straks wel,’ zei hij. ‘Je kunt nog in bad, even ontspannen. Je hebt niet gezegd wat je wilde eten.’

‘Sorry. Ik had je bericht niet gezien.’

‘Ik weet het.’ Er viel een stilte en paniek flitste door haar heen. ‘Ik heb groentelasagne gemaakt,’ zei hij, met een vleugje trots in zijn stem. ‘We konden wel wat herfstig troosteten gebruiken, dacht ik.’

‘Heerlijk.’ Ze draaide zich naar Harry zodat Oliver haar gezicht niet kon zien. ‘Hoe was jouw dag trouwens?’ vroeg ze haar man.

‘Wel goed. Ik heb boodschappen gedaan en wat administratie, en ik heb een paar van die bollen geplant die je gekocht had. In de lente zal het er prachtig uitzien.’

‘En je hebt lasagne gemaakt.’

Ze waren heel voorzichtig met elkaar. Ze wilde naar hun slaapkamer om in de passpiegel te kijken of ze geen opvallende fout had gemaakt. Misschien zat haar blouse achterstevoren of had ze ergens een vlek, of een schrammetje dat haar zou verraden. Ze voelde met haar vingers aan haar warme wang.

‘Waar is je oorbel, mama?’ vroeg Harry.

‘Wat?’

Hij stak zijn hand omhoog om haar linkeroorlel aan te raken. ‘Hij is weg.’

Ze voelde de bos zich over haar hals en gezicht verspreiden. ‘Die moet er ergens uit zijn gevallen.’

‘Zal ik hem zoeken?’

Daisy kwam de keuken binnen en Harry draaide zich naar haar toe. ‘We moeten mama’s oorbel vinden,’ zei hij gewichtig. ‘Ze is hem kwijt. Kijk.’

‘Hij zal wel op mijn werk liggen. Ik raak altijd oorbellen kwijt. Geeft niks.’ Oliver zei niets. Ze wierp een snelle blik opzij. Hij keek naar haar.

Toen ze even alleen in de keuken was, haalde ze de sleutel van hun geheime adresje van haar sleutelbos en duwde hem diep in de vuilnisbak. Ze zou hem niet meer gebruiken. Ze hoorde een geluid en toen ze omkeek stond Harry in de deuropening naar haar te kijken